

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 274/2011-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. októbra 2012 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta o sťažnosti M. S., B., zastúpenej advokátom JUDr. R. J., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 37 Er/6813/2008 z 20. decembra 2010 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. S. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 37 Er/6813/2008 z 20. decembra 2010 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 37 Er/6813/2008 z 20. decembra 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava V je p o v i n n ý uhradiť trovy právneho zastúpenia M. S. v sume 396,60 € (slovom tristodevät'desiatšesť eur a šesťdesiat centov), z toho 261,80 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiat centov) na účet jej advokátky JUDr. I. Š., B., a sumu 134,80 € (slovom stotridsaťštyri eur a osemdesiat centov) na účet jej advokáta JUDr. R. J., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2011 doručená sťažnosť M. S., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva podľa čl. 47 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 37 Er/6813/2008 z 20. decembra 2010.

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla: *«Sťažovateľka si z dôvodu finančnej tiesne zobrala od spoločnosti P., s. r. o. ... (ďalej len „P.“) drobný úver vo výške 8.000,- Sk...*

Zmluva o úvere bola dohodnutá podľa Obchodného práva a spoločnosť P. neuviedla v zmluve všetky zákonom požadované náležitosti. Zmluva neobsahovala najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov, čo malo za následok, že úver má byť považovaný za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Zb. o spotrebiteľských úveroch). Napriek tomu exekučný súd OS Bratislava V na porušenie zákona neprihliadol, poveril súdneho exekútora JUDr. R. K. vykonávaním exekúcie (spis. zn. 37 Er/6813/2008) v celom rozsahu judikovanom exekučným titulom (rozhodcovským rozsudkom) a došlo tak k nezákonnému postihnutiu majetku sťažovateľky.

Na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu (ďalej len „SRS“) SRS z 13. 5. 2008 č. SR 03933/08 začal vykonávať exekúciu súdny exekútor JUDr. R. K., ktorý bol bývalým zamestnancom spoločnosti P. a v minulosti poberal od nej príjmy zo závislej činnosti.

V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza, že súdny exekútor z úradnej povinnosti neoznámil súdu dôvody na zastavenie exekúcie, aj keď podľa informácií od vedľajšieho účastníka, mal JUDr. K. z iných ním vedených exekúcií preukázané, že súdy exekúcie zastavujú pre neprijateľnú rozhodcovskú doložku oprávneného, resp. z dôvodu, že sa exekučným titulom vymáha plnenie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.

O tom, že súdny exekútor, ktorý vedie proti nej exekúciu, je bývalým zamestnancom spoločnosti P., sa sťažovateľka dozvedela až v priebehu exekúcie. V deň, keď sa túto skutočnosť dozvedela, podala voči exekútorovi námietku zaujatosti a žiadala exekučný súd, aby ho vylúčil z vykonávania exekúcie, pretože vznikajú prinajmenšom pochybnosti o jeho nestrannosti s ohľadom na pomer k oprávnenému.»

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ďalej uviedla: „Máme vedomosť, že vylúčenia tohto exekútora z vykonávania exekúcií pre bývalého zamestnávateľa spoločnosť P. sa na Slovensku domáhajú viacerí spotrebitelia. Uznesením Okresného súdu Prešov z 1. 3. 2010 č. 28 Er 349/2009 (príloha č. 3) bol už dokonca vylúčený. ... Súd v uznesení stroho (jednou vetou) skonštatoval, že bývalý zamestnanecký pomer s oprávneným nie je dôvodom na vylúčenie exekútora. Takéto zdôvodnenie je na úkor preskúmateľnosti rozhodnutia a na úkor procesného práva na presvedčivé zdôvodnenie podľa § 157 ods. 2 in fine OSP.... Súd však mal vyriešiť otázku, či sú pochybnosti o pomere exekútora k účastníkovi konania, ako k svojmu bývalému zamestnávateľovi. Jednovetné konštatovanie, že súd bez ďalšieho nepovažuje túto okolnosť za dôležitú na vylúčenie exekútora, je nepresvedčivé, najmä ak súdu musia byť známe niektoré dôležité skutočnosti priamo z výkonu jeho činnosti...“

Sťažovateľka považuje „rozhodnutie o nevyhlúčení za arbitrárne, popiera základné ústavné právo na súdnu ochranu, spravodlivý a nestranný súd a spravodlivý súdny proces. Exekučný súd sa vôbec nevysporiadal s dôvodmi svojho rozhodnutia, a preto ani jeho odôvodnenie nie je spôsobilé osvedčiť správnosť jeho právneho posúdenia

a postupu. ... Právo na súdnu ochranu sťažovateľa bolo porušené aj z dôvodu, že v obdobnej veci iný súd rozhodol odlišne (OS Prešov č. k. 28 Er 349/2009-19).“.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 Ústavy SR bolo postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní č. k. 37 Er/6813/2008-51 porušené.

II. Právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní č. k. 37 Er/6813/2008-51 porušené.

III. Právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa článku Hlava VI. Čl. II 107 Charty základných práv Európskej únie bolo postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní č. k. 37 Er/6813/2008-51 porušené.

IV. Zrušuje sa uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 20. 12. 2010 č. 37Er/6813/2008-51.

V. Okresný súd Bratislava V je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania.“

3. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 274/2011-16 zo 14. júna 2011 prijal sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 37 Er/6813/2008 z 20. decembra 2010 na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci.

4. Na základe opakovanej výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. Spr. 2052/2011 z 3. mája 2012 vyjadril predseda okresného súdu. Z obsahu tohto vyjadrenia vyplýva:

„Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že okresný súd pri rozhodovaní o nevyklúčení súdneho exekútora z vykonávania exekúcie v uznesení č. k. 37Er 6831/2008 zo dňa 20. 12. 10 sa nevysporiadal s podstatným právnym argumentom sťažovateľky, týkajúci sa povinnosti súdneho exekútora oznámiť súdu dôvody na zastavenie exekúcie s argumentom existencie pochybnosti o nezaujatosti súdneho exekútora, s ohľadom na jeho pomer k oprávnenému, a tiež nezohľadnenie rozhodnutia iných exekúcií súdov v obdobných

právných veciach oprávneného. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu považuje sťažovateľka za arbitrárne, popierajúce jej základné právo na súdnu ochranu, spravodlivý a nestranný súd a spravodlivý súdny proces.

Vzhľadom na rozhodnutie zákonného sudcu o nevyhlúčení súdneho exekútora nezaujímam k tomuto rozhodnutiu stanovisko, keďže mi neprináleží hodnotiť správnosť alebo nesprávnosť tohto rozhodnutia ako orgánu štátnej správy.“

5. Právna zástupkyňa sťažovateľky JUDr. I. Š., B., oznámila ústavnému súdu listom z 20. júla 2012, že došlo k vypovedaniu plnej moci na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, a následne JUDr. R. J., B., listom z 23. júla 2012 oznámil prevzatie právneho zastúpenia sťažovateľky na základe udelenej plnej moci.

6. Predseda okresného súdu v podaní z 3. mája 2012 a právny zástupca sťažovateľky v podaní z 23. júla 2012 uviedli, že netrávajú na verejnom ústnom pojednávaní.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o ústavnom súde") upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a ktoré ustanovenie ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy sa porušili, a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa základné právo alebo sloboda porušili.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

11. Podľa § 3 prvej vety zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle.

Podľa § 4 Exekučného poriadku činnosť exekútora je nezlučiteľná s pracovným pomerom alebo s obdobným pracovným vzťahom, podnikaním, členstvom v štatutárnom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo členstvom v dozornom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo s vykonávaním inej zárobkovej činnosti s výnimkou vedeckej, pedagogickej, literárnej, umeleckej a publicistickej činnosti.

Podľa § 5 Exekučného poriadku v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa (odsek 1). Vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci (odsek 2).

Podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, ktorá je predmetom exekúcie, k účastníkom exekučného konania alebo k ich zástupcom, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Podľa § 30 ods. 3 Exekučného poriadku len čo sa exekútor dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to bezodkladne súdu.

Podľa § 57 ods. 4 Exekučného poriadku je exekútor povinný predložiť vec súdu bezodkladne po tom, ako nadobudne pochybnosti alebo zistí, že sú dôvody na zastavenie exekúcie alebo čiastočné zastavenie exekúcie.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

14. Podstatou sťažnosti v rozsahu prijatom na ďalšie konanie je tvrdenie sťažovateľky, že okresný súd sa pri rozhodovaní o nevyhlásení súdneho exekútora z vykonávania exekúcie v napadnutom uznesení sp. zn. 37 Er/6813/2008 z 20. decembra 2010 nevysporiadal ústavne súladným spôsobom s podstatným právnym argumentom sťažovateľky týkajúcim sa povinnosti súdneho exekútora oznámiť súdu dôvody na zastavenie exekúcie, s argumentom existencie pochybností o nezáujatosti súdneho exekútora s ohľadom na jeho pomer k oprávnenému, a tiež, že nezohľadnil rozhodnutia iných exekučných súdov v obdobných právnych veciach oprávneného. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu považuje sťažovateľka za arbitrárne, popierajúce jej základné právo na súdnu ochranu, spravodlivý a nestranný súd a spravodlivý súdny proces.

15. Ústavný súd uvádza, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

16. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 322/2010) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Okresný súd v uznesení sp. zn. 37 Er/6813/2008 z 20. decembra 2010 uviedol: „*Súd po preskúmaní námietky zaujatosti povinnej uplatnenej voči poverenému súdnemu exekútorovi dospel k záveru, že táto je neopodstatnená. V zmysle § 30 ods. 1 E. p. exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, ktorá je predmetom exekúcie, k účastníkom exekučného konania alebo k ich zástupcom, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Okolnosti, pre ktoré je exekútor vylúčený z vykonávania exekúcie možno teda rozdeliť na vecné, spočívajúce vo vzťahu exekútora k veci, ktorá je predmetom exekúcie a osobne, ktoré spočívajú v pomere exekútora k účastníkom exekučného konania alebo ich zástupcom (zákonným aj na základe plnomocenstva). Pomer exekútora k účastníkom alebo ich zástupcom treba vnímať predovšetkým ako vzťah, ktorý môže kladne alebo záporne ovplyvniť prejednávanie a rozhodovanie veci, t. j. najmä priateľský alebo naopak nepriateľský pomer súdneho exekútora k účastníkom alebo ich zástupcom, ktorý má základ v okolnostiach, ktoré nastali mimo exekučného konania.*

Povinná v námietke zaujatosti namietala pomer povereného súdneho exekútora k oprávnenému a ako okolnosť odôvodňujúcu vznik pochybnosti o nezaujatosti súdneho exekútora uviedla, že súdny exekútor je bývalým zamestnancom oprávneného. Súd má za to, že táto skutočnosť nezakladá pomer súdneho exekútora k oprávnenému a nie je ani skutočnosťou, ktorá by mala za následok pochybnosti o nezaujatosti súdneho exekútora. Ako ďalšiu skutočnosť odôvodňujúcu vznik pochybnosti o nezaujatosti súdneho exekútora povinná uviedla, že na internetovej stránke oprávneného bolo zverejnené vyjadrenie povereného súdneho exekútora, táto okolnosť rovnako podľa názoru súdu nie je okolnosťou vzbudzujúcou pochybnosť o nezaujatosti súdneho exekútora, nakoľko ako vyplýva z podania povinnej exekútor sa na tejto stránke vyjadril k vykonávaným exekúciám a označil ich za poslednú bodku spravodlivosti. Takéto vyjadrenie nie je možné považovať za vyjadrenie, z ktorého by sa dal vyvodiť pomer súdneho exekútora k oprávnenému. Napokon povinná v námietke zaujatosti namietala tú skutočnosť, že poverený súdny exekútor nepodal v jej

prípade podnet na zastavenie exekúcie. Povinná tým v zásade namietala postup súdneho exekútora v priebehu vykonávania exekúcie, pričom v zmysle ust. § 30 ods. 2 E. p. okolnosti spočívajúce v postupe exekútora v exekučnom konaní nemožno považovať za dôvod, pre ktorý by súdny exekútor mal byť z vykonávania exekúcie vylúčený.

Na základe vyššie uvedeného, nakoľko súd nezistil, že by tvrdenia povinnej bolo možné považovať za okolnosti, ktoré by spôsobovali vznik pochybnosti o nezaujatosti súdneho exekútora, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.“

17. Ústavný súd už konštatoval (III. ÚS 322/2010), že nezlučiteľnosť činnosti (funkcie) súdneho exekútora s pracovným pomerom vyplývajúca z § 4 Exekučného poriadku predstavuje záruku, že súdny exekútor svoju činnosť spočívajúcu v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí bude vykonávať nezávisle a nestranne v zmysle § 3 Exekučného poriadku. Inými slovami, súdny exekútor vykonávaním činnosti, ktorá je nezlučiteľná s pracovným pomerom, môže oprávnene vyvolať pochybnosti o jeho nestrannosti a nezaujatosti vo vzťahu k účastníkom exekučného konania. Uvedené konanie nevyklučuje ani disciplinárnu, resp. trestnú zodpovednosť súdneho exekútora ako verejného činiteľa. Skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka exekučného konania (v danom prípade oprávneného), je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorú je v zmysle § 30 ods. 3 Exekučného poriadku povinný bezodkladne oznámiť súdu. Ak súd vylúči exekútora z vykonávania exekúcie, v exekúcii pokračuje ten exekútor, ktorého navrhne oprávnený a ktorého vykonaním tejto exekúcie poverí súd (§ 30 ods. 11 Exekučného poriadku).

Výklad a používanie ustanovení § 30 Exekučného poriadku musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Interpretáciou a používaním týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že poskytuje v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonosti pre účely zabezpečenia spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov. Exekučné súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie.

18. Ústavný súd tiež považuje za potrebné podotknúť, že v zmysle § 57 ods. 4 Exekučného poriadku je exekútor povinný predložiť vec súdu bezodkladne potom, ako nadobudne pochybnosti alebo zistí, že sú dôvody na zastavenie exekúcie alebo čiastočné zastavenie exekúcie. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru (napr. III. ÚS 35/2010, III. ÚS 329/2010, II. ÚS 421/2011), z ktorej vyplýva, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania.

19. Okresný súd v rozpore s už uvedeným napadnutým uznesením rozhodol tak, že exekútora, ktorý bol zamestnancom účastníka exekučného konania v postavení oprávneného, nevytlúčil z vykonávania exekúcie napriek tomu, že táto skutočnosť oprávnene vyvolala pochybnosti o jeho nestrannosti a nezaujatosti vo vzťahu k účastníkom exekučného konania.

Po preskúmaní uznesenia okresného súdu sp. zn. 37 Er/6813/2008 z 20. decembra 2010 preto ústavný súd konštatuje, že výklad dotknutých ustanovení Exekučného poriadku, ktorý v predmetnej veci uskutočnil okresný súd a ktorým v rozpore s ustanovením § 30 ods. 1 v spojení s § 4 Exekučného poriadku rozhodol o nevytlúčení súdneho exekútora z výkonu exekúcie napriek existujúcim pochybnostiam o jeho nezaujatosti vyplývajúcim z pracovného pomeru exekútora u oprávneného z exekúcie, nie je ústavne konformný a prieči sa princípom spravodlivého procesu.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že uznesením okresného súdu sp. zn. 37 Er/6813/2008 z 20. decembra 2010 bolo porušené základné právo sťažovateľky zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

III.

20. Ak ústavný súd sťažnosti vyhovie a svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím boli porušené základné práva, zruší takéto rozhodnutie (čl. 127

ods. 2 ústavy a § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a vec môže vrátiť na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde]. V danom prípade na ochranu základného práva sťažovateľky bolo potrebné nielen označené uznesenie okresného súdu zrušiť, ale aj vrátiť vec na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

V ďalšom postupe je okresný súd podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí, ktoré je v zmysle § 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde vykonateľné jeho dorúčením.

21. Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním pred ústavným súdom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní úhrady trov konania priznal úspešnej sťažovateľke úhradu trov konania vo výške 261,80 € pre jej advokátku JUDr. I. Š., B., za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a b) a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pričom odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2011 predstavuje sumu 123,50 € a režijný paušál 7,41 €.

Ústavný súd ďalej pri rozhodovaní o priznaní úhrady trov konania priznal úspešnej sťažovateľke úhradu trov konania vo výške 134,80 € pre jej advokáta JUDr. R. J., B., za jeden úkon právnej služby v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a b) a § 18 ods. 3 vyhlášky, pričom odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2012 predstavuje sumu 127,16 € a režijný paušál 7,63 €.

Ústavný súd priznal teda sťažovateľke trovy konania v celkovej sume 396,60 € (bod 3 výroku nálezu).

22. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2012